

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. IV. In quo tractatur, quomodo illam Deus adiuuerit, sibi ipsi vim inferendo, vt habitum reciperet, & de multis infirmitatibus in quas incidit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

nitentia ducta, retrogressa fuisset, si semel tantum id patri indicassem: & quia pater me plurimum amabat, eius consensum obtinere non potui, sed neque ad intercessionem eorum, qui ipsi in hac causa ad meam instantiam loquebantur. Aliud nihil ab eo obtinere potui quàm quod post mortem eius facerem quod vellem. Ego mihi ipsi dum cognoscerem meam debilitatem, timui ne à bono illo proposito deficerem: vnde expediens esse videbatur, vt alia via & ratione id mihi procurarem, hoc scilicet modo, vt iam referam.

CAP. IV.

In quo tractatur, quomodo illam Deus adiuuerit, sibi ipsi vim inferendo, vt habitum reciperet, & de multis infirmitatibus in quas incidit.

ILLO eodemque tempore stando in eiusmodi deliberatione, cuidam meo fratri persuaseram, vt religionem ingrederetur, demonstrando illi mundi vanitatem, & conclusimus quatenus quodam die summo mane, ad illud iremus monasterium, in quo quædam amica mea manebat, illi enim monasterio multum afficiebar, licet tamen in vltima mea determinatione ita fuerim disposita, vt in qualecunque ingressa fuisset, in quo melius Deo inferuire potuisset, & vbi patri meo placuisset, posteaquam parum tunc de mea commoditate cogitauerim, sed potius

potius de animæ meæ salute. In veritate recordor, & quod, secundum meum iudicium, senserim, exeundo domum paternam tantum doloré, vt vix crediderim me maiorem debere sentire in mea morte, & mihi videtur, quod singula ossa contra se inuicem in toto corpore concussa fuerint; quia cum non haberem tantum amorem, quo ab amore paterno disiungerer, omnino erã afflicta, mihi ipsi vim inferendo, ita vt, si Deus me non adiuuasset, nõ fuisset sufficiens mea determinatio iam facta, & vltius non progressa fuissẽ: sed Dei bonitas effecit, vt quod mente conceperam executioni dederim. Posteaquam iam religionis habitum suscepissẽ, mihi Deus ostendit, quantum illis faueat, qui sibi met ipsis violentiam inferunt, vt illi inseruiant, qualem tamen ad hoc sufficientem in me non reperi, sed tantummodo voluntatem. Magnam in statu religionis habui consolationem & satisfactionem, ita vt in hodiernum vsque diem nunquam me pœnituerit, ariditatemque animæ meæ Deus in fecunditatem & teneritudinem commutauit: Onera religionis summam mihi præbebant delectationem, & illud tempus quo me vanitatibus subiicere solita eram, impendebam, scopis domum purgando, summopere gaudens, me ex mundi vanitatibus & illis miseriis liberatam, vnde miror, quando ad memoriam illud reuoco, nam scire non poteram, vnde id proueniret. Non erat tam difficile quicquam, quod non dubitarem aggredi, dummodo ad illud faciendum

resoluta essem, & in multis iam periculum feceram. Verum quidem est, quod Deus velit, ut aliquem in principio inueniamus difficultatem, quò magis mereamur, quodque anima sentiat aliquem timorem, nam quanto maior est labor, tanto maius est premium, & Deo magis placet, cum neque aliquid in hoc mundo irremuneratum relinquit, quod solus ille intelligit, qui gustat. Hoc in grauioribus experta sum, ita ut nemini dissuaderem vnquam ob timorem relinquere, quando alicuius boni habet inspirationem, quia in omnibus potens est Deus, qui est benedictus in sæcula, Amen.

Sufficerent ô summe Deus, gratiæ, quas mihi hæcenus concessisti, quibus me ad talem statum ex tua singulari pietate elegisti, in quo multæ sunt deuotæ tuæ famulæ, à quibus addiscere poteram modum, in tuo proficiendi ministerio. Sed nescio quomodo vltius procedere debeam, quando professionis meæ modum recordor, & sponsalia, quæ cum tua Maiestate feci. Istud sine lachrymis sanguineis esse non deberet, quæ cor meum conscinderent. Et respectu offensæ in Deum factæ, non sufficerent. Videtur mihi quod tunc temporis sine ratione tantam voluerim dignitatem, posteaquam eadẽ sim abusa. Sed tu ô Domine per spatium viginti annorum, sustinere meam voluisti ingratitude, ut inde maiorem consequerer utilitatem. Non videtur mihi aliud ô Domine quàm quod promiserim, me nolle seruare quod voluebam, licet

licet tunc illa non fuerit mea intentio, sed talis
mea fuit postmodum vita, vt nesciam, qualem
habuerim intentionem, quod vt melius appare-
at, dico: Quis es tu ô Domine, qui es sponsus
meus, & quænam, & qualis sum ego, id quod
quandoque meum temperat dolorem, quem
sentio ex grauissimis meis peccatis, nec non cõ-
siderando multitudinem miserationum tuarũ.
Sed in quo melius tua summa bonitas resplẽdere
potest, quã in me, quam in tantũ operibus meis
malis obscuram, nec non gratiam, quam mihi
prius exhibueras? Heu mihi Domine, creator
meus & Deus meus, si me excusare voluero, ne-
scio quomodo facere possim, nam in alios culpã
reiicere nequeo quàm in me, & si in minima
parte redamassem te, eo amore quo cœpisti a-
mare me, in alium nisi in te amorẽ coniecissem,
quo facto omnia salua fuissent, sed non mere-
bar, neque tantam gratiam habebam, itaque
per tuam misericordiam adiuua me Domine.

Mutatio vitæ, nec non ciborum, sanitati
meæ nociua fuit, quamuis optimè fuerim con-
tenta, sed hoc non sufficiebat, deliquia enim au-
gebatur, & magna cordis superuenit infirmitas,
ita quod qui me videret expauescerent, & mul-
ta alia adiungebantur, & sic primum annum
transegi semper in aduersa valetudine, licet
in illo vt mihi videtur, non multum Deum
offenderim. Magna erat cura paterna in quæ-
rendis remediis sed cum sufficientia medico-
rum in illo loco remedia non darentur, procu-
rauit

rauit me in alium deduci locum, vbi fama erat, quod ibidem similes infirmitates curarentur. Venit mecum Monialis illa amica mea. In monasterio in quo eram, non erat stricta clausura, & quasi per annum & tres menses in illo loco remansi, magna patiendo tormenta, & remedia quibus utebantur, erant potentissima, ita vt nesciam quomodo perferre potuerim. Debat cura infirmitati meæ ineunte estate adhiberi, & eo deducta fui circa hyemem, & toto illo tempore in ædibus sororis meæ permansi, de qua ante, expectando mensem Aprilis ne cogerer hinc inde proficisci.

Quando discessi, patruus meus dedit mihi librum vocatum tertium Alphabetum, in quo tractatur, quomodo per orationes mentem nostram colligere possimus, & licet primo anno bonorum authorum libros multos legissem, alijs vti nolebam, cum damnum intellexissem, nihilominus in oratione progredi nesciebam, nec modum inuenire quò mentem meam colligere deberem: itaque ex eo magnam habui consolationem, & constitui mecum modum illum seruare & sequi. Cum iam Dominus mihi dedisset donum lacrymarum, nec non in legendo gustum sentirem, incipiebam aliquas habere horas solitarias determinatas, & confiteri sæpius, & modum in illo libro contentum sequebar, eodemque pro magistro habebam, cum hactenus nullum inuenissem confessarium qui me intelligeret, licet per viginti
annos

annos quæsierim, quod notabile mihi damnum intulit, & retrogrediebar sæpius, imò periculum instabat, ne penitus me perderem. Incæpit sua diuina Maiestas sub finem istius temporis quo in illa mansi solitudine, tantam mihi concedere gratiam, vt ne ita Deum offenderem, quamuis totaliter non fuerim libera, omnem nihilominus adhibui curam ne peccatum mortale committerem, & vtinam ita per Dei gratiã perseuerassem semper. De peccatis venialib⁹ parum curabam, & in eo mea consistebat ruinæ occasio.

Incæpit mihi Dominus in illo itinere fauere, & tantum ostendere amorem, vt mihi dederit orationis & quietis gratiam, & quandoq; quasi ad vnionem perueniebam, licet tunc quid vnũ vel aliud esset, & in quanto præcio illa duo sint habenda non intellexerim, & si id percipere potuissem, magnum emolumentum sensissem. Verùm tam breui temporis spatio illa vnio durabat, vt nescierim an durauerit spatio vnus A V E M A R I A, sed remanebat cum tanto effectu, vt licet non fuerim nisi viginti annorum, videbar me mundum tenere sub pedibus meis, & recordor me magnam habuisse compassionem cum illis, qui mundum sequebantur etiam in licitis. Studebam meliori quo poteram modo, vt semper in me præsentem haberem Dominum nostrum I E S V M C H R I S T V M, & iste erat modus meæ orationis, & si quid cogitabam in interioribus animæ meæ representabatur, licet etiam satis temporis

temporis

temporis in legendis bonis libris consumpserim, in quo tota mea consistebat recreatio, non enim Deus mihi dederat talentum per intellectum discurrendi, neq; per imaginationem pro mea vtilitate præualere poteram, neque per representationem obtinere meum intentum, representando mihi Christi humanitatem, & idè bonum est, vt qui per intellectum operari non possunt, primò incipiant à contemplatione, si perseverare volunt, est tamen difficile, quia si fortè deficit occupatio voluntatis, & habere res præsentem non possunt, in quibus amor occupatur, remanet anima sine sustentatione, & exercitio, & solitudo magnam illi adfert molestiam, & ariditas animæ & grauissimæ pugnae causant diuersas cogitationes. Istis qui ita sunt dispositi, pura conscientia potius conuenit, quam illis qui per intellectum operari possunt: Posteaquam qui discurret, quid sit mundus, & quantum Deo debeat, pœnas grauissimas quas Christus passus est, & quã parum suę diuinę Maiestati inseruiat, & illud quod Deus illis tribuit qui eum verè amant, singularem exinde percipit doctrinam, quo seipsum contra cogitationes defendat, nec non contra peccandi occasiones & pericula, sed qui eo modo non potest præualere, maiorem sentit difficultatem, & conueniens est, vt legendo multum occupetur, cum per seipsum non possit formare conceptus; & iste modus procedendi est tam difficilis, ita vt si magister qui illum instruit, nõ facit instantiam, sine

sine lectione proficere non possit. Dico quod sine adminiculo lectionis, faciet talem multo tempore in oratione perseverare, & erit impossibile, vt multum duret, & suæ sanitati nocebit, si alioqui cum obstinatione perseverauerit, quia res est multum difficilis, lectio tamen est magni valoris, vt eius spiritus colligantur, & ita procedendo lectio ipsi est necessaria, licet parum legat, loco meditationis quam facere non potest. Videtur mihi nunc quod prouidentia Dei factum sit, quod non inuenerim qui me doceret, cum meo quidem iudicio impossibile fuisset decem & octo annis perseverare, eram enim in illis molestijs constituta, & ariditate, vt meditando non potuerim discurrere, & toto illo tempore, excepto in sine sanctissimæ communionis, non audebam vnquam orationes mentales sine libro incipere, in tantum enim anima mea timebat sine libro manere, quasi iam mihi cum aliqua multitudine pugnandum fuisset. Per hoc remedium quod mihi erat instar societatis, vel loco clipei, in quo recipiebam omnes grauissimos ictus cogitationis, consolabar, quia ariditas non erat ordinaria, sed semper eueniebat, quando eram sine libro, & anima mea tunc dispersa remanebat, & mediante libro cogitationes dispersas colligere cœpi, & animam quasi per allecumentum attrahebam, & sæpius sufficiebat, vt tantum librum aperirem, & aliud non desiderabatur, quandoque parum legebam, aliquando multum, secundum gratiam, quam mihi

Domi-

Dominus concedebat. Videtur mihi in principio, quod non fuerit aliquod periculum perdendi tantum bonum, cum haberem libros, & manendo solitaria, & pro certo credo, quod ita fuisset, si magistrum habuissem, vel personam aliquam quæ me monuisset, vt occasiones fugerem. Et si Diabolus me apertè aggressus fuisset, videtur mihi quòd nullo modo grauitè peccassem: sed deceptio tam subtilis fuit, & ego similiter mala, vt omnes determinationes parum me iuuerint, licet tunc, quando Deo in seruirem multas pertulerim infirmitates. Aliquoties de Dei bonitate mirabar, & ex tanta magnificentia & misericordia consolabatur anima mea, sit in omnibus benedictus, posteaquam clarè vidi, quod neque in hac vita sine præmio reliquerit, licet opera mea debilia & imperfecta fuerint, nihilominus Deus incrementum dedit & perfecit, & statim peccata mea abscondit, imò permittit, vt eorum oculi, qui ea viderant excæcarentur, eorumq; memoriam sustulit. Solet Dominus culpas nostras deaurare, & facere, vt ex illis aliqua resplendeat virtus, quam in me Deus plantauit, eiusque possessionem accepit. Redeo ad illud quod mihi demandatum est, & dico, si vellem minutissimè modum referre, quem Dominus mecum tenuit, desideraretur alius intellectus quàm est meus, ad ampliandum illud, quod suæ diuinæ Maiestati debeo, & in detestando meam ingratitude & malitiam, quia in toto eius oblita fuisset, sit semper benedictus qui tanta mihi contulit.

CAP.